

Az évtized
legjobb
krimije!
STEVE
CAVANAGH

A
SUTTÓGÓ
Alex North

Ajtódat, ha kicsit nyitod,
A Suttogót meghallhatod

GABO

Minden szülő legszörnyűbb rémálma, hogy egy idegen elrabolja a gyermekét. Statisztikailag azonban ez rendkívül ritka. Igazából otthon, zárt ajtók mögött a legnagyobb a kockázat, hogy valamelyik családtag bántalmazza a gyermeket, és bár a külvilág fenyegetőnek tűnik, a helyzet az, hogy az idegenek többsége rendes ember, míg az otthon gyakran a legveszélyesebb hely.

Az ember, aki a hatéves Neil Spencert követte a parlagon, túl jól ismerte ezt az igazságot.

Neillel párhuzamosan, némán osont a bokrok mögött, egyfolytában szemmel tartva a kisfiút. Neil lassan baktatott, nem tudta, hogy veszély fenyegeti. Időnként belerúgott a földbe, meszesfehér porfelhőt kavarva a tornacipőjével. Az ember, aki sokkal óvatosabban mozgott, minden alkalommal hallotta a csoszsanást. Ő nem adott ki hangot.

Meleg este volt. A nap reggeltől könyörtelenül égette a földet, most azonban már hat óra volt, az ég párásabb lett. A forróság mérséklődött, a levegőnek aranyos árnyalata lett. Az a fajta este volt, amikor az ember kiül a teraszra, talán hideg fehérbort

szürcsöl, figyeli a napnyugtát, és akkor jut csak az eszébe, hogy kabátot kellett volna hoznia, amikor már besötétedett, és túl késő van, hogy emiatt izgassa magát.

Még a parlag is szép volt a borostyánszínű fényben. Kopár földdarab, amelyen satnya bokrok nőttek, egyik oldalról Featherbank falu határolta, a másiktól egy elhagyatott, vén kőbánya. A hepehupás talaj nagyobb része kopasz és élettelen volt, bár itt-ott sűrű bozóttá álltak össze a bokrok, amitől a parlag olyan lett, akár az útvesztő. Néha kijöttek játszani a falusi gyerekek, noha nem volt különösebben biztonságos. Az évek során többen nem állhatták meg, hogy lemásszanak a kőbányába, amelynek meredek falai hajlamosak voltak az omlásra. Az önkormányzat kerítéseket emelt, jelzőtáblákat helyeztetett ki, de a közvélemény szerint többet is tehetett volna. Elvégre a gyerekek át tudnak mászni a kerítéseken.

A tiltó táblák meg nem érdekelték őket.

Az ember sokat tudott Neil Spencerről. Tervszerűen tanulmányozta a kislfiút és a családját. Neil gyengén szerepelt az iskolában, jócskán lemaradt a társai mögött olvasásban, írásban és számtanban. Többnyire mások által levetett ruhákban járt. A viselkedése kissé túl felnőttes volt a korához képest – máris látszott rajta a düh és a felháborodás a világ iránt. Pár év múlva erőszakos rendbontónak könyvelik el, de most még elég fiatal ahhoz, hogy megbocsássák a problémás viselkedését. „Nem gondolja komolyan”, mondják róla. „Nem az ő hibája”. Még nem érte el azt a pontot, ahonnan egyedül őt teszik felelőssé a tetteiért, így a felnőttek kénytelenek voltak másfelé nézni.

Az ember odanézett. Nem volt nehéz.

Neil a mai napot az apjánál töltötte. A szülei elváltak, ami jól jött az embernek. Alkoholisták, szülői alkalmasságuk ingadozó. Mindketten határozottan könnyebbnek találták az életet,

amikor a fiuk a másikkuk házában tartózkodott, és mindkettőnek nehezeére esett szórakoztatni, amikor náluk volt. Általában hagyták, hogy Neil elfoglalja magát, és önállóan boldoguljon. Ez némileg megmagyarázta a keménységet, ami egyre jobban kiütközött a gyerekből. Neil véletlen baleset volt a szülei életében, akik bizonyosan nem szerették.

Neil apja nem először rúgott be annyira, hogy ne vihesse haza autóval a gyereket az anyja házához, ahhoz meg lusta volt, hogy gyalogoljon. Az apja valószínűleg úgy okoskodott, hogy a fiú már majdnem hétéves, és egész nap jól elvult magában. Ezért tehát Neil egyedül ment haza.

Fogalma sem volt róla, hogy egy egészen más otthonba kerül. Az ember a szobára gondolt, amelyet előkészített, és alig bírt az izgalmával.

A parlag közepén Neil megállt.

Az ember is megállt a közelben, és átlesett a tüskés ágak között, hogy mi vonta magára a gyerek figyelmét.

Ócska televíziót dobtak ki az egyik bokorba, a sötét képernyő kidülledt, máskülönben ép volt. Az ember figyelte, ahogy Neil próbaképpen megböki a lábával, de a készülék túl nehéz volt, hogy megmozduljon. A fiú olyannak láthatta, mint egy őskori tárgyat, a rácsaival, a képernyő oldalán sorakozó gombokkal és a dob nagyságú hátuljával. Kövek heverték az ösvény másik oldalán. Az ember megigézve figyelte, ahogy Neil odamegy, kiválaszt egyet, azután teljes erőből hozzávágja az üveghez.

Pukk!

A pukkanás nagyot szólt a csendes helyen. Az üveg nem tört össze, de a kő átütötte, csillag alakú lyukat ütött rajta, mint egy puskalövés. Neil fogott egy másik követ, és ismét dobott, ezúttal mellé. Harmadszor is próbálkozott. Újabb lyuk jelent meg a képernyőn.

Láthatólag tetszett neki a játék.

Az ember megértette. Ez a nemtörődöm pusztítás nagyon emlékeztetett a fiú fokozódó agresszivitására az iskolában. Kísérlet volt, hogy nyomot hagyjon a világon, amely mintha megfeledkezett volna a létezéséről. Azért csinálta, mert arra vágyott, hogy lássák. Hogy észrevegyék. Hogy szeressék.

Mélyen odabent minden gyerek erre vágyik.

Az ember szíve, amely most gyorsabban vert, megfájdult a gondolattól. Némán kilépett a bokrokból a fiú mögött, azután a nevét suttogetta.

KETTŐ

Neil! Neil! Neil!

Pete Willis felügyelő óvatosan haladt előre a parlagon, miközben körülötte a rendőrök a megbeszélte időközönként elkiáltották az eltűnt fiú nevét. Ezt leszámítva halálos csend volt. Pete felnézett, elképzelte, ahogy a szavak repesve felszállnak a feketeségbe, és olyan tökéletesen eltűnnek az éjszakai égen, ahogy Neil Spencer tűnt el a földről.

Elemlámpájával fénykúpot vetített a poros földre, egyszerre világítva a lába alá, és keresve a gyerek nyomát. Kék tréningalsó és alsónadrág, Minecraft-póló, fekete edzőcipő, katonai hátizsák, vizespalack. A riasztás akkor érkezett, amikor asztalhoz ült, hogy megegye a fáradtságosan elkészített vacsoráját, és a gondolatra, hogy az érintetlen étel most is ott hűl az asztalon, korogni kezdett a gyomra.

Csak hát eltűnt egy kislány, és meg kell találni.

A rendőrök belevesztek a sötétbe, de Willis látta az elem-lámpák fényének legyezőjét a földön. Az órájára pillantott: hét

perc múlva kilenc óra, a napnak mindjárt vége, és noha délután nagy volt a forróság, az elmúlt két órában lezuhant a hőmérséklet, és Pete didergett a hidegben. Olyan sietve távozott, hogy megfélekedezett a kabátjáról, és az inge kevés védelmet nyújtott az elemekkel szemben. Na meg vén csont – végtére is ötvenhat éves –, bár egy ilyen éjszaka fiataloknak sem való. Különösen azoknak, akik eltévedtek, magányosak, és nagy valószínűséggel bántották őket.

Neil! Neil! Neil!

Pete is csatlakozott: – Neil!

Semmi.

Az eltűnést követő negyvennyolc óra a legfontosabb. A fiú eltűnését 19.39-kor jelentették, nagyjából másfél órával az után, hogy eljött az apjától. 18.20-ra otthon kellett volna lennie, de a szülők nem egyeztették a hazaérkezés pontos idejét, így akkor derült ki, hogy Neil eltűnt, amikor az anyja végre telefonált a volt férjének. Mire a rendőrség 19.51-kor kiszállt, az árnyékok már megnyúltak, és abból a bizonyos negyvennyolc órából máris elveszett kettő. Most pedig közelebb jártak a háromhoz.

Pete tudta, hogy az ügyek óriási többségében az elveszett gyerek épségben előkerül, csak haza kell vinni a családjához. Az ügyek öt kategóriára oszlottak: elhagyott gyerekek; szökött gyerekek; balesetet szenvedett vagy balszerencsés gyerekek; olyan gyerekek, akiket családtag rabol el; olyan gyerekek, akiket idegen rabol el. Neilt minden valószínűség szerint baleset érte, és hamarosan rátalálnak. Ám minél tovább ment Willis, az ösztönei annál inkább azt súgták, hogy másról van szó. Elszorult a szíve. Bár mindig ezt érezte, ha egy gyerek eltűnt. Ez semmit nem jelent. Csak előjöttek a húszéves emlékek, azok hozták magukkal a rossz érzéseket.

Lámpájának fénykévéje átsöpört valami szürkén.

Azonnal megállt, majd visszajátszotta, hol is volt. Egy ócska tévé hevert az egyik bokor tövében, a képernyője több helyen betört, mintha valaki céltáblának használta volna. A felügyelő egy percig bámulta.

– Van valami? – kiáltotta egy névtelen hang az egyik oldalról.

– Nincs! – kiáltotta vissza Pete.

Ugyanakkor ért ki a parlag szélére, mint a többi rendőr. A kutatás nem járt eredménnyel. A háta mögötti viszonylagos sötétség után valamiért émelyítőnek találta az utcalámpák fehér fényét. A levegőben halkán zsongott az élet, ami hiányzott a parlag csendjéből.

Pár perccel később, mivel nem volt jobb dolga, sarkon fordult, és elindult visszafelé, arra, ahonnan jött.

Nem is figyelte, merre megy, aztán ráeszmélt, hogy rézsútosan letért a parlagot határoló régi kőbánya irányába. Ez veszélyes terep a sötétben, úgyhogy inkább megcélozta az elemlámpák fénycsokrát, ahol a bánya átkutatására kijelölt csoport épp megkezdte a munkát. Egyesek már a bánya peremén araszoltak, lefelé világítva az elemlámpáikkal, és Neil nevét kiabálva; ez a csoport térképeket böngészett, és arra készült, hogy leereszkenjenek a hepehupás ösvényen a mélybe. Ketten felnéztek, ahogy a felügyelő odaért.

– Uram? – Az egyik felismerte. – Nem tudtam, hogy ma este szolgálatban van.

– Nem is vagyok. – Felhúzta a kerítés drótját, átbújt alatta, hogy csatlakozzon hozzájuk. Most még jobban figyelt a lába alá. – De errefelé lakom.

– Igenis, uram – felelte kétkedve a rendőr.

Szokatlan, hogy egy felügyelő kijöjjön egy ilyen munkára, ami az alacsony sarzsiknak való. Amanda Beck felügyelő az irodából irányította a kibontakozó nyomozást, a kutatócsoport

jobbára közrendőrökből állt. Pete úgy számolta, hogy több évet töltött a szakmában bármelyiküknél, de ma este ő is csak egy volt a csapatban. Egy gyerek tűnt el, vagyis meg kell találni. A rendőr talán túl fiatal ahhoz, hogy emlékezzék, mi történt Frank Carterrel húsz éve. Ha tudná, nem lepné meg, hogy Pete Willis idejött.

– Vigyázzon, uram! Kicsit csúszik itt a talaj.

– Vigyázni fogok.

Ahhoz is elég fiatal, hogy leírja őt, mint egy vén salabaktert. Feltehetőleg sosem találkozott Pete-tel a rendőrségi edzőteremben, amelyet minden reggel meglátogat, mielőtt felmegy dolgozni. Le-fogadta volna, hogy a korkülönbség ellenére minden erőgépen lenyomná a fiatalabbat. Figyelt ő a lába alá. Második természetévé vált, hogy mindenre – beleértve saját magát – odafigyeljen.

– Oké, uram, hát akkor indulunk lefelé. Csak, hogy egyeztessünk.

– Itt nem én vezetek. – Pete lefelé fordította az elemlámpáját, és végigpásztázta a rögös terepet. A fénysugár nem hatolt messzire, a bánya csak egy hatalmas fekete lyuk volt a sötétben. – Beck nyomozónak jelentsen, ne nekem.

– Igenis, uram.

Pete továbbra is lefelé bámult, közben Neil Spencerre gondolt. A legvalószínűbb útvonalait azonosították. Átkutatták az utcákat. A legtöbb barátjával már fölverték a kapcsolatot, de eredménytelenül. A parlag tiszta. Ha a gyerek valóban balesetet szenvedett, akkor a kőbánya az egyetlen hely, amelyet érdemes átkutatni.

Ám a mélyben a feketeség üresnek rémlett.

Nem tudhatta biztosan, ésszel nem. De az ösztöne azt súgta, hogy Neil Spencert itt nem fogják megtalálni.

Talán sehol nem találják meg.

HÁROM

– Emlékszel, mit mondtam neked? – kérdezte a kislány.

Jake emlékezett, de most mindent elkövetett, hogy ne vegyen tudomást róla. Az 567 Club összes gyereke kint játszott a napon. Hallotta a kiabálást, hallotta, ahogy a focilabda pattog az aszfalton, és időnként puffan egyet a ház falán. Eközben ő bent ült és a rajzán dolgozott. Örült volna, ha békén hagyják, hogy befejezhesse.

Nem mintha nem szeretett volna játszani a kislánnyal. Hát persze hogy szeretett. A kislány volt az egyetlen, aki *szeretett* játszani vele, és normális körülmények között Jake nagyon örült, ha láthatta. De ma délután nem tűnt valami játékosnak. Inkább nagyon komoly volt, és a fiú ezt egyáltalán nem szerette.

– Emlékszel?

– Asszem.

– Akkor *mondd ki!*

A fiú felsóhajtott, letette a ceruzát, és ránézett. Szokása szerint a kislány kék-fehér kockás ruhát viselt, és a fiú látta a jobb térdén a horzsolást, ami sose akart begyógyulni. A többi lány

haja szépen le volt vágva, hogy vállig érjen, vagy hátra volt kötve szoros lófarokba, de a kislányé rendetlenül kiállt féloldalt, és mintha hosszú ideje nem fésülték volna meg.

Az arcán látszott, hogy nem adja fel, ezért Jake megismételte, amit mondott.

– Ajtódat, ha kicsit nyitod...

Meg kellett volna lepődnie, amiért egyáltalán emlékszik, mert nem is akarta megjegyezni a szavakat. Valamilyen okból mégis megmaradtak. Volt valami a ritmusában. Volt, hogy halott egy dalt a CBBC-n, és utána órákon át forgott körbe-körbe a fejében a dallam. A papa *fülbemászonak* hívta az ilyet, és Jake elképzelte, ahogy a hangok befújják magukat a halántékába, és araszolnak az agyában.

Amikor befejezte, a kislány elégedetten bólogatott. Jake ismét fölvette a ceruzáját.

– Egyáltalán mit jelent? – kérdezte.

– Ez egy figyelmeztetés. – A kislány az orrát ráncolta. – Jó, szóval afféle. A gyerekek akkor mondogatták, amikor kicsi voltam.

– Jó, de mit *jelent*?

– Csak egy jótanács – felelte a kislány. – Mert sok rossz ember van a világon. És sok rossz dolog. Úgyhogy nem árt megjegyezni.

Jake összevonta a szemöldökét, azután ismét rajzolni kezdett. Rossz emberek. Volt egy kicsivel idősebb fiú itt az 567 Clubban, Carlnek hívták, és Jake szerint ő rossz volt. Múlt héten Carl sarokba szorította, amikor éppen egy legőserődöt épített, és utána közel állt hozzá, úgy magasodott fölötte, mint egy nagy árnyék.

– Hogyhogy téged mindig az apud visz el? – kérdezte Carl, noha tudta a választ. – Azért, mert az anyud meghalt?

Jake nem válaszolt.

– Hogy nézett ki, amikor megtaláltad?

Megint hallgatott. Csak ha rosszakat álmodott, akkor gondolt rá, hogy nézett ki a mama, amikor azt nap megtalálta. Ettől furán kellett szuszognia, és nem kapott elég levegőt. De egy dologtól nem menekülhetett, és az a tudat volt, hogy a mama már nincsen.

Erről eszébe jutott, amikor egyszer régen a konyhaajtóban leleskedett, és látta, ahogy az anyja kettévág egy nagy, piros paprikát, és kihúzza a csomóját.

– Szia, szépséges fiú!

Ezt mondta, amikor észrevette Jake-et. Mindig így hívta. Ha eszébe jutott, hogy az anyja halott, az érzésnek odabent olyan hangja volt, mint amelyet a paprika adott. Mint amikor kihúznak belülről valamit, ami üres lesz utána.

– Szeretem látni, amikor úgy bögsz, mint egy csecsemő – jelentette ki Carl, azután úgy elment, mintha Jake nem is létezne.

Nem volt jó elképzelni, hogy a világ tele van ilyen emberekkel, és Jake nem is akarta elhinni. Most köröket rajzolt a papírra. Erőtereket a harcoló pálcikaemberek köré.

– Jól vagy, Jake?

Felnézett. Sharon volt az, az egyik felnőtt, aki az 567 Clubban dolgozott. A szoba másik végében mosogatott, de most odajött hozzá, és a kezét a térdei közé csúsztatva lehajolt.

– Igen – felelte Jake.

– De szép kép!

– Még nincs kész.

– Mi lesz?

Jake töprengett, hogyan magyarázza el a csatát, amelyet rajzolt – a harcoló feleket, köztük a vonalakat, a firkákat a vesztesek fölött –, de túl nehéz volt.

– Csak egy csata.

– Biztos, hogy nem akarsz kimenni és játszani a többi gyerekekkel? Egy ilyen szép napon.

– Köszönöm, nem.

– Van még naptejünk. – Sharon körülnézett. – Akad itt egy kalap is.

– Be kell fejeznem a rajzot.

Sharon ismét fölegyenesedett. Halkan sóhajtott, de az arca kedves volt. Aggódott Jake-ért, és bár nem kellett volna, Jake mégis úgy gondolta, hogy ez kedves tőle. Mindig meg tudta állapítani, mikor aggódnak érte. A papa gyakran aggódott, kivéve, ha kijött a béketúrésból. Néha kiabált, és ilyeneket mondott: „Ez csak azért van, mert azt akarom, hogy beszélj hozzám, tudni akarom, mit gondolsz, és mit érzel”, és ijesztő volt, amikor ez történt, mert Jake érezte, hogy csalódást okoz a papának, és elszomorítja. De nem tudta, hogy mivel lehetne másabb, mint amilyen most.

Körbe-körbe – egy újabb erőtér, a vonalak átmennek egymáson. Vagy inkább egy kapu lenne? Hogy a kicsi alak odabent eltűnhessen a csatából, elszökhessen egy jobb helyre? Megfordította a ceruzát, és óvatosan elkezdte kiradirozni az alakot.

Na!

Most már biztonságban vagy, akárhol vagy.

Egyszer, miután a papa kijött a béketúrésból, Jake egy levelet talált az ágyában. El kellett ismernie, hogy nagyon jó kép volt kettejükről, ahogy mosolyognak, és a papa azt írta alá:

Ne haragudj! Sose felejtse el, hogy még ha veszekszünk, akkor is nagyon szeretjük egymást!

Jake betette a levelet a Különleges Dolgok Mappájába a többi fontos emlékhez, amelyeket meg kellett őriznie.

Most megnézte. A Mappa az asztalon volt, közvetlenül a rajz mellett.

– Hamarosan elköltöztök az új házba – szólalt meg a kislány.

– Tényleg?

– A papád ma elment a bankba.

– Tudom. De azt mondja, nem biztos, hogy így lesz. Mert lehet, hogy nem adják meg neki azt, amit kell.

– A jelzalogot – válaszolta türelmesen a kislány. – De megadják.

– Ezt te honnan tudod?

– Híres író, nem? Tudja, hogy kell kitalálni a dolgokat. – A képre nézett, amelyet a kisfiú rajzolt, és elmosolyodott. – Mint te.

Jake nem értette a mosolyt. Furcsa mosoly volt, mintha a kislány örülne, de szomorkodna is valami miatt. Jake pontosan ezt érezte a költözéstől. Már nem szerette a házat, és tudta, hogy a papa is szomorú a háztól, de akkor is úgy érezte, hogy talán nem kellene elköltözniük, pedig ő szúrta ki az új házat a papa iPadjén, amikor együtt nézegették.

– Ugye, eljössz, miután elköltözök? – kérdezte.

– Hát persze. *Tudod*, hogy így lesz. – Ám ekkor a kislány előrehajolt, és türelmetlenebbül folytatta: – De akármi lesz, ne felejtsd el, amit mondtam. Ez fontos. Meg kell ígérned, Jake.

– Megígérem. De *mit jelent?*

Egy pillanatig azt hitte, hogy a kislány jobban elmagyarázza, ám ekkor megszólalt a szoba túlsó végében a csengő.

– Már késő – suttogta a kislány. – Itt a papád.

NÉGY

Amikor megérkeztem, úgy tűnt, hogy a gyerekek többsége a szabadban játszik az 567 Club mellett. Miközben leparkoltam, hallottam a nevetésüket. Olyan boldognak – olyan *normálisnak* – látszottak. A tekintetem egy darabig vándorolt köztük, Jake-et kereste, hátha ott lesz ő is.

De természetesen a fiam nem volt ott.

Ehelyett odabent volt, nekem háttal ült, egy rajz fölé görnyedve. A szívem kissé elszorult a látványtól. Jake kicsi a korához képest, és a tartása még a szokottnál is kisebbnek és sebezhetőbbnek mutatta. Mintha igyekezett volna eltűnni az előtte levő képben.

Ki vádolhatta érte? Tudtam, hogy utál itt lenni, még akkor is, ha sohasem tiltakozott vagy panaszkodott. De úgy éreztem, nincs választásom. Olyan sok elviselhetetlen dolog volt Rebecca halála óta: az első hajvágás, amikor nekem kellett elvinnem a fodrászhoz; az iskolai egyenruha megrendelése; a karácsonyi ajándékok elügyetlenkedett becsomagolása, mert nem láttam jól a könnyeimtől. És a lista végtelen. De valamilyen okból a va-

kációk bizonyultak a legnehezebbnek. Bármennyire szerettem Jake-et, képtelenség volt egész nap, mindennap vele lenni. Nem maradt *belőlem* elég, hogy kitöltsem ezeket az órákat, és noha megvettem magam, amiért nem tudok olyan apa lenni, akire szüksége van, igazság szerint néha nekem is időre volt szükségem. Hogy megfeledkezzek a kettőnk között tátongó szakadékról. Hogy ne bántson, amiért egyre nehezebben bírom. Hogy összeomolva sírhassak egy kicsit, abban a tudatban, hogy Jake nem jöhet be, és nem kaphat rajta.

– Szia, cimbora.

A vállára tettem a kezem. Nem nézett föl.

– Szia, papa.

– Mit csináltál ma?

– Nem sokat.

Alig érezhetően megvonta a vállát a kezem alatt. Mintha nem is lett volna teste, könnyebb és puhább volt a pólója kelméjénél.

– Játszottam egy kicsit valakivel.

– Valakivel? – kérdeztem rá.

– Egy lánnyal.

– Az jó. – Előrehajoltam, ránéztem a papírra. – És látom, rajzoltál is.

– Tetszik?

– Hát persze. Nagyon.

Valójában fogalmam sem volt, mit ábrázol – valamiféle csatát, noha lehetetlen volt kihüvelyezni, melyik oldal melyik, vagy mi folyik a képen. Jake nagyon ritkán rajzolt mozdulatlan dolgokat. A képei életre keltek, egy rajzfilm elevenedett meg a papíron, és a végeredmény olyan lett, mint egy film, amelyben egyszere látható az összes jelenet, mert egymásra másolták őket.

Ám Jake eredeti volt, és ez tetszett. Többek között ebben hasonlított rám: ez kapocs volt köztünk. Bár jómagam igazság

szerint szinte egy szót se írtam le a Rebecca halála óta eltelt tíz hónapban.

– Elköltözünk az új házba, papa?

– Igen.

– Akkor hát az ember a bankban meghallgatott?

– Mondjuk úgy, meggyőző kreativitást tanúsítottam financiáim rizikóit illetően.

– Mi az a rizikó?

Szinte meglepett, hogy nem tudja. Valamikor régen meggyeztünk Rebeccával, hogy úgy beszélünk Jake-kel, mint egy felnőttel, és ha nem ért egy szót, elmagyarázzuk neki. Ő magába szívott minden magyarázatot, amiből gyakran furcsa dolgok sülték ki. De ezt a szót most nem volt kedvem elmagyarázni.

– Ez olyasmi, amin nekem és a bankbeli embernek kell törni a fejünket – mondtam. – Nem neked.

– Mikor költözünk?

– Amint lehetséges.

– Hogy viszünk magunkkal mindent?

– Bérelünk egy teherautót. – A pénzre gondoltam, és leküzdöttem a pillanatnyi pánikot. – Bár az is lehet, hogy egyszerűen csak a kocsit használjuk: jól megpakoljuk, és teszünk néhány fordulót. Lehet, hogy nem tudunk *mindent* magunkkal vinni, de átválogatjuk a játékaikat, hogy melyeket akarod megtartani.

– Mindegyiket.

– Majd meglátjuk, jó? Nem akarom, hogy bármit is itt hagyj, amit nem szeretnél, de sok mindent kinőttél. Talán egy másik kisfiú jobban örülne nekik.

Jake nem válaszolt. Lehet, hogy kinőtte már ezeket a játékokat, de mindegyikhez emlékek kötődtek. Rebecca mindenben jobban értett Jake-hez, a játszásban is. Most is látom, ahogy a padlón térdel, és mozgatja a bábukat. Végtelenül, csodásan tü-

relmes volt hozzá minden tekintetben, amit én olyan nehéznek találtam magamban. Jake játékaik olyan tárgyak voltak, amelyeket Rebecca megérintett. Minél régibb volt egy játék, annál több ujjlenyomatot hagyott rajtuk a feleségem. A lénye láthatatlanul felhalmozódott a fiunk életében.

– Már mondtam, nem kell itt hagynod semmit, amit nem akarsz.

Erről az eszembe jutott a Különleges Dolgok Mappája. Ott volt az asztalon a rajz mellett a megviselt bőrtok, nagyjából akkora, mint egy kemény kötésű könyv, három oldalán cipzárral. Fogalmam sincs, mi lehetett egy előző életben. Hasonlított egy nagy filofaxra lapok nélkül, noha csak az isten tudja, mire kellett Rebeccának filofax.

Pár hónappal a halála után átnéztem néhány holmiját. A feleségem született hörcsög volt, de a gyakorlatias fajtából, és a sok, régebbi himmihummiját feltornyozott dobozokban tárolta a garázsban. Egy napon behoztam pár dobozt, hogy átvizsgáljam őket. Voltak dolgok, amelyek még a gyerekkorából maradtak, nem szerepeltek a közös életünkben. Az ember azt hinné, ez megkönnyíti a dolgot, de nem így volt. A gyermekkor boldog idő – vagy annak kellene lennie –, ám én tudtam, hogy ezek a reménykedő, gondtalan tárgyak boldogtalan véget értek. Sírni kezdtem. Jake odajött, a vállamra tette a kezét, és amikor nem reagáltam azonnal, átölelt kicsi karjaival. Utána együtt folytattuk a dobozok átnézését, ő megtalálta azt, amiből a Mappa lett, és megkérdezte, az övé lehet-e. Hát persze, mondtam. Bármi az övé lehet, amit csak akar.

A Mappa akkor üres volt, de a fiam kezdte megtölteni. Voltak benne dolgok Rebecca holmijából. Voltak levelek, fényképek, apró csecsebecsék. Jake rajzai, meg olyasmik, amelyek fontosak voltak számára. A Mappa szinte mindig ott volt Jake

közeliében, mint a boszorkány familiárisa. Néhány tárgy kivételével nem is tudtam, mi van benne. Akkor se néztem volna bele, ha tehetem. Végül is ezek az ő Különleges Dolgai, csak neki van joga hozzájuk.

– Gyerünk, cimbora – nógattam. – Szedd össze a cuccod, menjünk innen!

Összehajtotta a rajzot, és felém nyújtotta, hogy hozzam. Akármit jelentett is a kép, nyilvánvalóan nem volt elég fontos ahhoz, hogy a Mappába kerüljön. Fogta a Mappát, és a szobán keresztülágva odament az ajtóhoz, ahol a kulacsa lógott egy kampón. Megnyomtam az ajtónyitó zöld gombot, azután visszamentem. Sharon mosogatott.

– Nem akarsz elköszönni? – kérdeztem Jake-et.

Megfordult az ajtóban, és egy pillanatig szomorúnak látszott. Azt vártam, hogy elköszön Sharontól, ő azonban az üres asztalnak intett, amelynél akkor ült, amikor megérkeztem.

– Viszlát! – kiáltotta. – Ígérem, nem felejttem el!

És mielőtt bármit mondhattam volna, kibújt a karom alól.